

Γιατί ο

Θεός επιτρέπει τόσο πόνο και μάλιστα τόσο άδικα και άνισα κατανομημένο; Και ενώ τελικά φαίνεται ότι κάνει ένα θαύμα -που αναντίρρητα είναι θαύμα-, στην ουσία η όλη ατμόσφαιρα δημιουργεί μια αίσθηση απουσίας, όχι τόσο ανθρώπου -αυτή μπορεί να κατανοηθεί- όσο απουσίας του Θεού, -αυτή με κανέναν τρόπο δεν δικαιολογείται. Φαίνεται η δύναμη Του, αλλά δεν διακρίνεται η αγάπη Του. Πώς αυτός ο Θεός συνυπάρχει με τον Θεό του υπόλοιπου Ευαγγελίου;

Μήπως, όμως, κάτι υπάρχει που όχι μόνο ξεφεύγει από τον φακό της λογικής αλλά ενδεχομένως, όταν αυτή απομονώνεται, να την αποπροσανατολίζει και να την παραπλανά;

Αν ανοίξουμε το Ψαλτήρι, αν φυλλομετρήσουμε και μερικά πατερικά βιβλία, θα δούμε πόσο αυτή η αίσθηση της φαινομενικής απουσίας του Θεού πολλές φορές

εκφράζεται από τα χείλη και του Δαβίδ και των αγίων. Λέει κάπου ο Δαβίδ· «ίνα τι, Κύριε, απέστης μακρόθεν» – γιατί κάθισαι από μακριά; «υπεροράς εν ευκαιρίαις εν θλίψεσι;» – γιατί με περιφρονείς εκεί που πρέπει να έλθεις δίπλα μου, στις θλίψεις και στις ανάγκες μου; Νιώθω ξεχασμένος, νιώθω εγκαταλελειμμένος. Μιλώ και δεν έρχεσαι, σε φωνάζω και δεν με ακούς, σε προσδοκώ και μένεις μακριά. Απών ο Θεός από τη ζωή μου, τη στιγμή που Τον ζητώ, τη στιγμή που Τον έχω ανάγκη. «Χριστός καθεύδει», όπως λέει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος. Δεν είναι απών ο Θεός από το μαρτύριο των μαρτύρων; Δεν είναι απών ο Θεός από τον κόσμο της ταραχής, των διενέξεων, των πολέμων, των αδικιών, των ασθενειών, των αμαρτιών, των παθών; Δεν είναι απών ο Θεός ακόμη και από το πάθος του Κυρίου, από τη σταύρωση και από την ταφή Του; Ο ίδιος ο Χριστός δεν είπε: «Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τι με εγκατέλιπες;». Πώς όμως γίνεται ο πανταχού και πάντοτε Παρών να είναι απών;

Άραγε ο Θεός είναι πράγματι απών; Τόσο απών; Ή μήπως κάτι άλλο συμβαίνει; Μήπως πίσω από το λογικό σκάνδαλο κρύβεται μια λεπτή πνευματική λογική που συνδυάζει την αγάπη Του με την πτώση μας, τη δύναμή Του με την ασθένειά μας, τη θεότητά Του με τη λογική αδυναμία μας, τη σοφία Του με την ανικανότητά μας να κατανοήσουμε το μυστήριο Του; Τι σημαίνει ότι το κήρυγμα του σταυρωμένου Θεού είναι «Ιουδαίοις μεν σκάνδαλον Έλλησι δε μωρία, αυτοίς δε τοις κλητοίς, Ιουδαίοις τε και Έλλησι Θεού δύναμις και Θεού σοφία»; Μήπως η ταπεινή αποδοχή του πεπτωκότος κόσμου κρύβει όχι μόνο σοφία αλλά και θεϊκή δύναμη;

Σίγουρα ο Θεός δεν μπορεί να συνυπάρχει με τον θάνατο που καθημερινά διαπιστώνουμε, την κατάρρευση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας που βλέπουμε, το ξέσχισμα της λογικής που περιγράψαμε. Ούτε η αγάπη Του το αντέχει ούτε η καθαρότητά Του το δικαιολογεί. Ο Θεός είναι ζωή και μόνο. Και όταν δηλώνει την εξουσία του ο θάνατος, ο Θεός είναι Ανάσταση. Όλα όσα αναφέραμε προηγουμένως είναι σωστά ως ερωτήματα που περιγράφουν τον κόσμο όπου κυριαρχεί ο θάνατος και η πτώση. Το μεγάλο ερώτημα είναι: πώς ο Θεός που εποίησε τα πάντα «καλά λίαν» αποδέχτηκε την κυριαρχία της πτώσεως και του «κοσμοκράτορος του αιώνος τούτου» στον δικό Του κόσμο; Σε τελική ανάλυση, πώς εξηγείται ο θάνατος του Κυρίου και η ολόσωμη ταφή Του;

Φως σε όλα αυτά δίνει το γεγονός της Αναστάσεως του Χριστού και μόνο.

Αν προσέξουμε στις ευαγγελικές περικοπές που περιγράφουν την παρουσία του Θεού, θα διαπιστώσουμε ότι οι ευαγγελιστές αντί να χρησιμοποιούν τη λέξη ήλθε ο Κύριος -σαν να ήταν κάπου και ήλθε-, προτιμούν την έκφραση εμφανίζει ή φανερώνει ο Χριστός τον εαυτό Του. Αυτό σημαίνει ότι το ερώτημα δεν είναι αν ο Χριστός, ο Θεός, είναι παρών, αλλά πότε Αυτός μας εμφανίζεται και πότε και πως εμείς Τον βλέπουμε και ο καθένας μας Τον αισθάνεται. Αν βλέπαμε τον άλλον να θεραπεύεται, θα λέγαμε ότι αυτό αποτελεί φανέρωση του Θεού; ή θα το ομολογούσαμε μόνον αν θεραπευόμασταν εμείς οι ίδιοι; Αν δούμε το θαύμα στον διπλανό μας, αυτό δεν είναι φανέρωση του Θεού; Μόνον αν συμβεί στον εαυτό μας είναι; Μόνον αν εμφανιστεί στον χρόνο με τον τρόπο και τις προϋποθέσεις τις δικές μας είναι πειστική η παρουσία Του; Γιατί η ικανοποίηση της δικής μας επιθυμίας και όχι το γεγονός να είναι καθοριστικό της θεϊκής φανερώσεως; Τι αξίζει περισσότερο; το έλασσον που είναι η θεραπεία μας ή το μείζον που είναι η φανέρωση του Θεού και στους διπλανούς μας*, Μήπως ο εγωισμός μας με κάποιον τρόπο αποτελεί την κύρια αιτία της παραμορφώσεως της ουσίας και της βαθύτερης αλήθειας των γεγονότων;

Ο Θεός δεν είναι απών που έρχεται αλλά είναι παρών που κρύβεται. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το ρήμα που συνήθως οι ευαγγελιστές και οι πατέρες μας αγαπούν να χρησιμοποιούν είναι ότι εμφανίζεται, βγαίνει από το κρύψιμό Του και μας φανερώνεται. Και μας φανερώνεται στους ανθρώπους που μπορούν να βλέπουν. Πρέπει να υπάρξει μια συνεργασία της στιγμής του Θεού για την ψυχή μας και της καθαρότητας των οφθαλμών μας, για να αναγνωρίζουμε τον εμφανιζόμενο Θεό.

Η φανέρωση του Θεού -πάντα το ζούσε αυτό η Εκκλησία, δεν το έλεγε σαν μια διπλωματική υπεκφυγή-, η φανέρωση του Θεού στη ζωή μας είναι μυστική και πνευματική. Ο κόσμος που ζούμε είναι κόσμος πτώσεως, σύμφυτος με τον θάνατο. Κι αν δεν πεθάνουμε σήμερα, θα πεθάνουμε αύριο. Κι αν σήμερα μας αναστήσει ο Χριστός, όπως τον Λάζαρο, ύστερα από λίγο καιρό θα φύγουμε απ' αυτόν τον κόσμο. Κι αν δεν φύγουμε με αρρώστια ή αυτοκινητιστικό δυστύχημα, θα φύγουμε με άλλον τρόπο. Κάπως θα φύγουμε.

Η παρουσία του Θεού είναι παρουσία για να δώσει στον καθένα μας την αίσθηση της σωτηρίας· όχι της υγείας, της δυνάμεως ή της ατέλειωτης ζωής σ' αυτόν τον κόσμο, αλλά του πόθο της αθανασίας, την προσδοκία της αιωνιότητας. Να δώσει τη γλύκα ότι κι αν πονάμε, κι αν δοκιμαζόμαστε, κι αν αδικούμε, κι αν στερούμαστε ίσως την αμεσότητα της θεϊκής παρουσίας, όπως την αξιώνει η λογική και την απαιτούν οι φυσικές ανάγκες, μπορεί να ζούμε τη ζεστασιά, την αίσθηση και την εμπειρία της πνευματικής Του παρουσίας στη ζωή μας. Τι ζυγίζουν οι δυσκολίες και οι δοκιμασίες, όταν ζούμε τον Χριστό μέσα μας, όταν έχουμε τον Θεό κοντά μας, όταν νιώθουμε ότι βρισκόμαστε στη δική Του αγκαλιά! Όταν ο Κύριος ζούσε την εμπειρία της απόλυτης εγκατάλειψης στον σταυρό, εκεί ήταν η κατ' εξοχήν στιγμή της θεϊκής παρουσίας -ήταν αδύνατο να απουσιάζει ο Θεός τη στιγμή που επιτελείτο το έργο της θείας οικονομίας! Έτσι και μ' εμάς· η παρουσία του Θεού είναι απόλυτη και τέλεια στις δοκιμασίες και τους πειρασμούς μας, όταν η αίσθηση της εγκατάλειψής Του είναι εντονότερη. Είναι αδύνατο να απουσιάζει ο Θεός από τη σωτηρία μας!

Τελικά, κόσμος δεν είναι αυτός που φαίνεται αλλά ένας άλλος που υπάρχει και που πρέπει εμείς να τον διακρίνουμε, και τότε θα δοξάσουμε τον Θεό για τις πλούσιες ευλογίες που μας δίνει, για τη δυνατότητα όχι τόσο να αποκτήσουμε την υγεία μας -αυτήν κάποτε θα τη χάσουμε- ούτε πάλι να γλυτώσουμε από μια απειλή της ζωής μας -και για αυτήν θα έρθει το τέλος-, αλλά κυρίως να απολαύσουμε τη σωτηρία μας, τη δυνατότητα δηλαδή να γίνουμε κι εμείς μέτοχοι και μέλη της βασιλείας του Θεού αιωνίως και να αντικρίζουμε «πρόσωπον προς πρόσωπον» τον Θεό και Σωτήρα μας.

Νικόλαος Χατζηνικολάου, Μητροπολίτης Μεσογαίας και Λαυρεωτικής, Εκεί που δεν φαίνεται ο Θεός, Εκδ. Σταμούλη, Αθήνα 2009, σελ. 25-32,

Πηγή: h-agaph-panta-elpizei.blogspot.gr